

Jodi Picoult: Gyere haza

– részlet –

Hétéves koromban, egy napos szeptemberi szombaton az apám holtan esett össze előttem. A kapubejárónk melletti kőparkányon játszottam a kedvenc babámmal, miközben ő a füvet nyírta. Az egyik percben még a füvet nyírta, a következőben arccal lefelé feküdt a pázsiton, a fűnyíró gép pedig lassan gurult lefelé a hátsó udvar lejtőjén.

Először azt hittem, hogy alszik vagy játszik. De mikor leguggoltam mellé, láttam, hogy nyitva van a szeme, és frissen vágott, nedves fűszálak tapadnak a homlokához.

Nem emlékszem, hogy kiabáltam-e anyámért, de valószínűleg így történt.

Olyan az a nap, mint egy lassított felvétel. A magányosan haladó fűnyíró gép. A tejesdoboz, amellyel anyám kirohan a házból, ahogy elejti az aszfaltozott felhajtón. A gömbölyded magánhangzók füzére, amelyet belesikolt a telefonba, amikor megadja a címünket a mentőknek.

Anyá a szomszédnál hagyott, amíg bement a kórházba. A szomszédban egy öregasszony lakott, akinek a kanapéja pisiszagú volt. Csokis bevonatú mentolos drázséval kínált, ami olyan régi volt, hogy a szélein kifehéredett a csokoládé. Amikor megszólalt a telefon, kiszöktem a hátsó udvarra, bebújtam a sövény közé, és eltemettem a babámat a puha talajba.

Anyá sose vette észre, hogy a baba eltűnt – de hát szinte azt sem vette tudomásul, hogy apa sincs többé. Egyszer sem sírt. Olyan egyenesen állta végig apa temetését, mint aki nyársat nyelt. Csak ült velem átellenben a konyhaasztalnál – ahol néha még mindig három személyre terítettem –, míg végigettük a marhahúsos ragukat és a sajtos-kolbászos makarónikat, amelyeket együttérzésből hoztak apa munkatársai meg a szomszédok: azt remélték, egy kis étellel jóvá tudják tenni, hogy nem tudják, mit mondjanak. Amikor egy erős, egészséges, negyvenkét éves embert elvisz a szívroham, hirtelen ragályos lesz az egész gyászoló család. Ne menjünk a közelükbe, mert ránk ragaszthatják a balszerencsésüket!

Hat hónappal apám halála után rendíthetetlenül sztoikus anyám kivette az öltönyöket meg az ingeket a közös szekrényből, és elvitte őket a jószolgálatához. Dobozokat kért az italbolttól, elcsomagolta az életrajzot, amelyet apa olvasott – és amely mindaddig ott feküdt érintetlenül az éjjeliszekrényen –, meg a pipát és az éremgyűjteményt. Az Abbot és Costello videókat viszont – bár mindig azt mondta apának, hogy nem érti, mit talál bennük olyan mulatságosnak – nem dobozolta be.

Anya felpakolta a dobozokat padlásra, ahol megrekedt a forróság és legyek rajzottak. A harmadik forduló után nem jött vissza. Helyette valami együgyű refrén bugyborékolta egy ócska lemezjátszó hangszórójából. Nem értettem minden szót; valami varázslóhoz lehetett köze, aki azt magyarázza valakinek, hogyan nyerheti el egy lány szívét.

Úúú, ííí, uuú, á, á, ting, tang, valla, valla, bing, beng, hallottam. Nevethetnékem lett tőle, és mivel nem nevettem valami sokat az utóbbi időben, rohantam a forráshoz.

Mikor felértem a padlásra, láttam, hogy anya sír.

– Ez a szám – mondta, és ismét föltette a lemezt – mindig úgy megnevettette!

Volt annyi eszem, hogy ne kérdezzem meg, miért zokog ő most mégis. Inkább odakuporodtam mellé, és hallgattam a dalt, ami végre segített neki kiadni a könnyeit.